

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας, ως το και είνην παιδικόν περιοδικόν σύστημα, ελθετω παρασθόν εις την χώραν ήμων δημοσίως, και υπό του Ολοκληρωτικού Πατριωτικού Κινήματος ουβλίας ως διηγησικόν, εριστον και χρησιμώτατον εις τοδς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικού δραχ. 7.—'Εξωτερικού φρ. γρ. 8
Δι' συνδρομὰι ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ ἔξωτ., φρ. γρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Ὀδὸς Αἰόλου, 119, Ἰνάντι Χρυσοσηλαιωτισσῆς.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

'Εν Ἀθήναις, τὴν 42 Ὀκτωβρίου 1896

'Ετος 18ον.—'Αριθ. 41

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

Μήπως ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ, εἶχον ἄρα γε ἐγκαταλείψῃ τοὺς κακοὺς τῶν σκοποῦς; Διόλου. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι, οἱ ὅποιοι τόσα καὶ τόσα ἐγκλήματα εἶχον διαπράξῃ μετὰ τῆς συμμορίας Καρνῶφ, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζοντο παρά πῶς νὰ διαπράξουν καὶ νέα. Τὸ σχεδὸν τῶν ἤτο νὰ καταλάβουν τὴν Εὐδρομόσιν Οἰκίαν καὶ νὰ κερῶσουν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ εἶχεν ἀποδώσῃ εἰς τὸν κ. Σέργιον, καὶ ὅταν θὰ ἐπέστρεφον εἰς Ρωσίαν ἀσφαλῶς, μετημφισμένοι εἰς σχοινοβάτας, θὰ ἐξηκολούθουν ἐκεῖ τὸν ληστρικὸν τῶν βίον. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχεδὸν τοῦτο ἔπρεπε προπαντὸς νὰ παλλαγθῶν ἀπὸ τοὺς συνταξειδιώτας τῶν,— πρᾶγμα τὸ ὅποιον οἱ κακούργοι δὲν εἶχον κανένα διαταγμὸν νὰ κάμουν!

Ἀλλὰ ἐπειδὴ μόνον τῶν ἤτο δύσκολον νὰ λαβῶν τοιαύτην ἐπιχείρησιν, εἶχον σκοπὸν, ὅταν θὰ ἔφθανον εἰς τὰ Οὐράλια, νὰ συνηνοηθῶν μὲ τοὺς κακούργους οἱ ὅποιοι ἐμφυλεύουν ἐκεῖ—παλαιούς τῶν φίλους ἄλλως τε—καὶ νὰ ποτελέσουν συμμορίαν ἀρκετὴν διὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Εὐδρομόσιν Οἰκίας.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς τοὺς ὑποπτεύετο, οὐδεὶς ἐδυσπίστανε πρὸς αὐτούς, οὐδεὶς εἶχε τὸ παραμικρὸν παράπονον ἐναντίον τῶν. Μόνον ἡ Καγέττη ἐξηκολούθει νὰ εἶνε δύσπιστος καὶ ἐπιφυλακτικὴ ἀέναντι τῶν Ρώσων καυτῶν. Μίαν φορὰν μάλιστα τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα διὰ κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐναντίον τοῦ κ. Σέργιου ἀποπειρας, εἶχεν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Κίρσεφ. Ἀλλὰ πῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου ἦσαν οἱ δύο Ρῶσοι, τοὺς ὁποίους συνήνησαν κατὰ χιλίας διακοσίας λεύ-

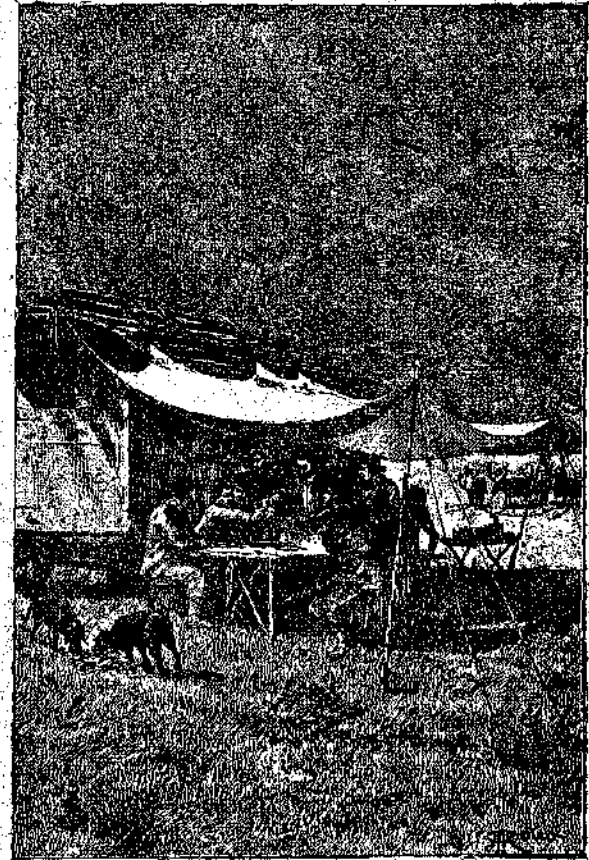
γας μακρὰν, ἐπὶ μιᾶς τῶν νήσων Λιακχῶφ; Διὰ τοῦτο δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς κανένα τὰς τόσον ἀρίστους καὶ ἀβασίμους ὑπονοίας τῆς.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εὕρισκον πολὺ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Σέργιου. Βαρέως πληγωθεὶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλάσκας, θὰ μεταφέρθῃ εἰς Σίτκαν, ὅπου θὰ τὸν ἐπεριποιήθῃ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ. Ἐως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἦτο φυσικώτατον. Ἀλλὰ, ἂν οὐ ἐθεραπεύθη, διὰτὶ δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Σίτκαν; Διὰτὶ ἠκολούθησε τοὺς σχοινοβάτας μέχρι τοῦ Πόρτ-Κλαράν; Διὰτὶ τοὺς συνώδευσεν εἰς τὴν Σιθηνίαν; Τὶ ἤθελεν ὁ ρῶσος αὐτὸς μεταξὺ τῶν μελῶν ἐνὸς γαλλικοῦ θιάσου;

«Καὶ τρέχει ἐδῶ, εἶπε μὴν ἡμέραν ὁ Ὀρτικ πρὸς τὴν Κίρσεφ. Πολὺ φοβῶμαι μήπως αὐτὸς ὁ κύριος Σέργιος ἔχη συμφέρον νὰ ἐπιστρέψῃ κρυφὰ εἰς τὴν Ρωσίαν. Νὰ λοιπὸν περίσταις, διὰ νὰ ὠφεληθῶμεν. Προσοχὴ! Τὰ μάτια μας ἀνοικτά!»

Ὄτω, χωρὶς νὰ το φαντάζεται, ὁ κόμης Ναρκίνης κατεσκοπέετο ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ, ἐλπίζοντας νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ.

Τὴν 23 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρομόσιν Οἰκία, διελθούσα τὴν χώραν τῶν Ἰακούτων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀστιάκων. Οἱ Σιθηνιοὶ οὗτοι εἶνε γενικῶς πτωχοὶ καὶ ἀκαλίτιστοι, ἀν καὶ εὕρισκωνται καὶ ἐδῶ μερικοὶ πλούσιοι ἐκαρχίαι, ὡς π. χ. ἡ Βερεζόφ. Ἀλλ' ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ χωρία τῶν εἶνε ἀθροίσματα καλυθῶν ἐλεινῶν καὶ βρωμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας μόνον κτήνη θά

«Καὶ ὁ πολιτικὸς Κύκλος ἐβράχη... μὲ μιαν φαλὴν καλοῦ αἵμου»
(Σελ. 322, στίχ. γ.)

ἠδύναντο νὰ κατοικήσουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀστιάκοι δὲν εἶνε πολὺ ἀνώτεροι κτηνῶν. Τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἰχθῶς, τοὺς ὁποίους μόλις φέηουν, καὶ ἀπὸ κρέας ἐντελῶς ὤμων.

Καθ' ὅσον ἡ Εὐδρομόσιν Οἰκία συνήντα συγγὰ ἐκκληθρα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ὀνομάζονται νὰ ρ. κ. α. Ἐυρόμενοι ὑπὸ τριῶν ρένων, ἐξευγμένων δι' ἀπλοῦ ἱμάντος, ὁ ὁποῖος διέρχεται ὑπὸ τὴν κοιλίαν τῶν ζώων, καὶ δι' ἐνὸς χαλινού, ὁ ὁποῖος δένεται ἀπὸ τὰ κέρατά τῶν, αἱ νὰ ρ. κ. α. αὐταὶ διανύουν ἐπὶ καὶ ὅκτω λέυγας χωρὶς νὰ σταματήσουν διόλου. Τοιαύτας ἀξιώσεις ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχουν ἀπὸ τοὺς ρέννοους, οἱ ὅποιοι ἔσυρον τὴν Εὐδρομόσιν Οἰκίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ παράπονον εἶχεν ἐναντίον

των, διότι εκαινον κάλλιστα την εργασίαν. Διά τούτο, όταν μίαν ημέραν ο κύριος Σέργιος είπεν ότι καλόν θα ήτο να τους αντικαταστήσουν δι' ἑπτῶν, εὐθὺς ὡς εὐρισκόν νὰ προμηθευθοῦν, ὁ Κασκαμπέλ διεμαρτυρήθη·

« Καί διατί, παρκαλῶ; Νομίζετε ὅτι οἱ ρέννοι δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μας φέρουσι εἰς τὴν Ρωσσίαν;

— Ἐὰν ἐπηγάιναιμιν εἰς τὴν βόρειον Ρωσσίαν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος, δὲν θὰ μ' ἐμέλλε δόλου· ἀλλὰ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ρωσσίαν τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Δυστυχῶς τὰ ζῶα αὐτὰ δυσκόλως ἀνέχονται εἰς τὴν ζέστην, ἣ ὅποια τὰ ἐκνευρίζει καὶ τα καθιστᾷ ἀνίκανα πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

— Τότε λοιπὸν θῆπορασίωμεν, κύριε Σέργιε, όταν θὰ σθάσωμεν εἰς τὰ σύνορα. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ! εἶνε χρέμα νὰ φησώμεν τέτοια ζῶα! Φνητασθῆτε τι ἐντύπωνσιν θὰ ἔκαμνεν εἰς τὸ Πέρμον ἢ οἰκογένειαν Κασκαμπέλ, ἀν ἔσθανε μὲ ἄρμα συρόμενον θριαμβευτικῶς ἀπὸ εἰκοσι ρέννους!

— Πραγματικῶς θὰ ἦτο ἔξοχον! εἶπεν ὁ κ. Σέργιος μειδιῶν.

— Ἀκούε· ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλήθεια, εἶνε ἀποφασισμένον πλόνος ὁ κόμης Ναρκίνης ἀνήκει εἰς τὸν θιασόν μου καὶ ἐν ἀνάγκῃ δὲν θάρνηθῆ νὰ παρσάτῃ δημοσίᾳ. Δὲν εἶν' ἔτσι·

— Τὰ εἶκαμεν!

— Τότε λοιπὸν, κύριε Σέργιε, δὲν πρέπει νὰ παρκαμῆτε τὰ μαθηματά σας. Ἀν καὶ ἀπεκτήσατε ἤδη μεγάλην ἐπιδεξιότητα εἰς τὴν ταχυδακτυλογράφειαν, πρέπει νὰ γυμνασθῆτε ἀκόμη. Χωρὶς νὰ σας κολακεύσω, κύριε κόμη, σὰς λέγω ὅτι ἔχετε σπανίαν ἰδιοφυίαν καὶ ὅτι εἰμπορεῖτε μετὰ καιρὸν νὰ γίνετε ἰσορροπιστὴς καὶ ταχυδακτυλογράφος πρὸς τὴν τάξιν·

Τὴν 6 Μαΐου ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἔσθασεν παρὰ τὰς ἄρχας τοῦ Ἰενισέη, ἐγὸς τῶν μεγαλύτερων ποταμῶν τῆς Σιβηρίας, ἐκβάλλοντος εἰς τὸν ὀμώνυμον κόλπον. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὐτὲ ἐν τεμάχιον πάγου δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ. Καὶ τὸ μικρὸν κερβάνιον διήλθεν εἰς τὴν ἀέναντι ὄχθην ἐπὶ μεγάλης φορητοῦ λέμβου. Ἐδῶθεν πάλιν ἤρχιζεν ἡ ἀπέραντος στέππα. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τώρα συνήνθα ὄμιλους Ὀσιακῶν, ἐκκληρουμένων τὰ θρησκευτικά αὐτῶν, καθύκοντα. Μολονῶτι οἱ περισσότεροι εἶχον βαπτισθῆ. ἐντούτοις ἐξηκολούθουν νὰ λατρεύουν μετὰ μεγάλου φανατισμοῦ τὰ ἀνθρωπόμορφα εἰδωλά τῆς παλαιᾶς τῶν θρησκείας, μετὰ τὴν διαφοράν μόνον ὅτι τὰ ἐκόσμησαν τώρα μετὰ σταυροῦν! Ἦσαν λοιπὸν συγχρόνως χριστιανοὶ καὶ εἰδωλολάτραι, ἔκαμνον δὲ πολὺ περιέργους προσευχὰς ἐνώπιον

τῶν σταυροφόρων εἰδωλῶν, μετὰ κινήματα παράφορα, ὡς ἂν ἔπασχον ἀπὸ ἐπιληψίας. Τοῦτο ἔκαμε τὸν μικρὸν Ἀλέκο νὰ τους μιμηθῆ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ παντοειδῆ γυμνάσματα καὶ τοῦ μπεσ, πρὸς μεγάλην θυμῆδιαν τῶν ταξιδιωτῶν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τοῦ Λένου, μέχρι σήμερον, τὸ ταξίδιον δὲν παρουσίασε καμίαν δυσκολίαν. Ὁσπετιοπλίεστον ἡ χώρα ἦτο σχεδὸν ἐρημική. Ἐκαμνον λεύγας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ συναντήσων οὐτὲ μίαν καλύβην! Τὴν μονοτονίαν τῆς πεδιάδος διεκοπτοῦν δάση ἀπὸ πεύκα, ἀπὸ σημύδας καὶ ἀπὸ δρυῶν. Ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πληθυσμόν, ὁ ὀσπος εἶδε ἔκτακτως ἀραίους, τὸ κυνήγιον εἰς τὰ δάση ἦτο ἀφρονώτατον. Τὸν κ. Σέργιον καὶ τὸν Γιάννην, τοὺς μανιώδεις κυνηγούς, συνώδευεν ἐνίοτε καὶ ὁ ὄρτικ, σκοπευτὴς ἐπιδειξιώτατος. Οἱ λαγοὶ διέτρεχον τὴν στέππαν ἀπειράριθμοι. Ὑπῆρχον δ' ἐπίσης δορκάδες, τάρανδοι, ἄγριοι ρέννοι, ἀκόμη δὲ καὶ μεγάλοι ἀγριόχοιροι, ἐκτὸς τῶν παντοειδῶν πτηνῶν, νησῶν, χηνῶν, κηλῶν, περδικῶν κτλ. Ὡς ἐκ τῆς ἀφρονείας καὶ τῆς ποιμιλίας ταύτης τοῦ κυνηγίου, ἐννοεῖται ὅτι τὰ γέφυρα παρετίθεντο εἰς τὴν Εὐδρόμοσ Οἰκίαν ἐκτάκτως πλοῦσια καὶ ἀπολαυστικά, — πρᾶγμα, τὸ ὅποσον ἠνάγκασε τὸν Κασκαμπέλ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν καλλιτέχνους τὴν λιτότητα.

« Προσέξετε, παιδιά, μὴν παχύνετε!» τοῖς ἔλεγε. Τὸ πάχος εἶνε ἡ καταστροφή τῶν ἀρθρώσεων, ἡ μάλιστα τοῦ ἀκροβάτου. Νὰ μὴν τρώγετε τόσους παλῶ, τί διάβολο! Ἀλέκο, μοῦ φαίνεται ὅτι ἄρχισες νὰ κάμνῃς κοιλία. Ἄ, παιδί μου, εἰς τὴν ἡλικίαν σου τέτοιο πρᾶγμα εἶνε ἐντροπή.

— Ὁχι, πατέρα, σὰς βεβαίω.

— Δὲν ἀκούω τίποτε! Θά σε μετρῶ κάθε βράδυ καὶ ἂν ἰδῶ πραγματικῶς ὅτι αὐξάνει ὁ ὄγκος σου, θὰ κανονίσω ἐγὼ τὸ φαγητόν σου... Καὶ σὺ, Μακρολέλεκα, τὸ ἴδιο βλέπω ὅτι παχαίνει.

— Ἐγὼ, κύριε;

— Ναί, ναί· φαντάσου παληάτσον δρόσον βαρέλι καὶ νὰ τον λέγουν μάλιστα καὶ Μακρολέλεκα! Τί κατάστασις εἶνε αὕτη;

Μετ' ὀλίγον ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τὸν Τάξον, ἐκβάλλοντα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἰενισέη, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σημείου, καθ' ὃ ἡ γραμμὴ τῆς ἀμάξης ἔεμενε τὸν βόρειον πολικὸν Κύκλον, διὰ νὰ εἰσελθῇ πλέον εἰς τὴν εὐκρατὸν Ζώνην, ἀφίνουσα ὀπισθεν τὴν κατεφυγμένην.

Ἐπὶ τῇ εὐκαίρῃ ταύτῃ ὁ κ. Σέργιος ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς προσεκτικούς ἀκροατάς του τί ἦτο αὐτὸς ὁ

λεγόμενος πολικὸς Κύκλος, πέραν τοῦ ὀποῦν ὁ ἥλιος, κατὰ τὸ θέρος, δὲν ὑψοῦται πρὸς πλέον τῶν εἰκοστῶν μοιρών ὑπὲρ τῶν ὀριζόντων.

Ὁ Γιάννης, κατέχων ἤδη γνώσεις τινὰς Κοσμογραφίας, ἐνόησε τὴν ὑπό του κ. Σέργιου δοθεῖσαν ἐξηγήσιν. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεπάθῃσεν ὁ Κασκαμπέλ, ὅσῃ καὶ ἂν ἐνέτεινε τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, δὲν κατάρθωσε νὰ φαντασθῆ τί ἦτο αὐτὸς ὁ πολικὸς Κύκλος.

« Ἀλλους κύκλους ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ τὸ στεράνιον που περνοῦν μετὰ ἄλογα εἰς τὰ ἰσποδρόμια! Ἀλλὰ τέλοσπάντων!... αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ τον βρέξω μετὰ τὸν Πολικόν!»

Καὶ ὁ πολικὸς Κύκλος ἐβράχη. μετὰ μίαν φιάλην καλοῦ οἴνου, ὅπως καὶ οἱ ναυτικοὶ κάμνουσι διὰ τὸν Ἰσημερινόν, ἐπὶ τῶν πλοίων, ὅταν διέρχονται ἀπὸ τὸ ἐν ἡμισφαίριον εἰς τὸ ἄλλο.

Ἡ διάβασις τοῦ Τάξου παρουσίασε κάποιαν δυσκολίαν. Ἐπειδὴ κανὲν πλοῖον δὲν ἐλείτουργεῖ μετὰ τῶν δύο ὀχθῶν, εἰδήσε νὰ εἵρουν τὸ ρηχότερον μέρος καὶ νὰ διέλθουν διὰ τῆς ἀμάξης. Κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην οἱ δύο ρῶσσοι ναυταὶ εἰδεξάντο πολὺν ζῆλον καὶ πολλάκις ἠναγκάσθησαν νὰ εἰσελθοῦν εἰς τὸ ὕδωρ μέχρῃς ὀσφύος, διὰ νὰ ἐκχώσουν τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης.

Παρομοία διάβασις, ἀλλὰ μετὸ ὀλιγώτερον κόπον, ἐγένετο καὶ τὴν 16 Μαΐου όταν ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἠναγκασθῆ νὰ διέλθῃ τὸν Ποῦρον, στενὸν ποταμόν, ὁ ὅποτος δὲν εἶνε οὐτὲ βαθύς, οὐτὲ ὀρηκτικός.

Ἦδη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου ὁ καύσων ἤρχισε νὰ γίνετα ὑπερβολικός, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ μηνὸς τούτου τὸ θερμόμετρον εἰδεικνυεν εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα βαθμούς. Ἐπειδὴ σκία δὲν ὑπῆρχε διόλου εἰς τὴν στέππαν, οἱ ταξιδιωταὶ ὑπέφερον πολὺ. Καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ὁ καύσων δὲν ἠλάττωτο, διότι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ ἥλιος μόνος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ πάλιν ἀνεφαίνετο, διὰ νὰρχίση τὴν ἡμερησίαν του πορείαν.

« Τί καμνὶ εἶνε αὐτό!» εἰλεγειν ἡ Κορνηλία σπογγίζουσα τὸ μέτωπόν της.

— Καὶ νὰ μὴν ἐχῶμε οὐτὲ ἓνα κομματάκι πάγο, προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ, νὰ θρυσισθῶμε, ὕστερ' ἀπὸ τὸσοὺς πάγους ποῦ ἐπεράσαμε! Τί εὐχὴ Θεοῦ!»

Ἐν τούτοις οἱ κυνηγοὶ δὲν ἄφιναν τὸ κυνήγιον. Μίαν ἡμέραν ὁ Γιάννης ἐφένευσεν ἐν ζῶν μετὰ πολλῶν βραχῶν καὶ ὑπέρυθρον, μετὰ μίαν κίτρινην γραμμὴν εἰς τὴν ράχιν καὶ μετὰ κέρατα χαριέντως ἐστραμμένα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Τί ὄρατος ρέννος! εἶπεν ὁ Ἀλέκος.

— Ὁχι, μικρὲ μου, δὲν εἶνε ρέννος, εἶπεν ὁ κ. Σέργιος. Ἐἶνε κρῦδος ἀγριός, μετὰ ἄλλους λόγους μεγάλο πρόβατο.

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

— Τότε λοιπὸν Κορνηλία, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, νὰ μας κάμῃς κοτολέτες. Τούτο καὶ ἐγένετο· ἐπειδὴ δὲ τὸ κρέας τοῦ ζῴου ἦτο νοστιμώτατον, ὁ Κασκαμπέλ ἐλησμόνησεν ἅλα τὰ περιλιτότητος, καὶ ὀλιγογαγίας παραγγέλματα, τὰ ὅποια εἶχε δάση πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐδῶθεν, μέχρι τοῦ Ὁβίδου, ἡ χώρα διὰ τῆς ὅποιας διήρχετο ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἦτο σχεδὸν ἐρημική. Τὰ χωρία τῶν Ὀσιακῶν ἀραιότατα, μόνος δὲ συνήντων ποῦ καὶ που νομάδας μεταναστεύοντες εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας. Ἐν τούτοις οὐχὶ ἄνευ λόγου ὁ κ. Σέργιος ἐξέλεγε τὰ κάλλιον ἀπέκκετρα μέρη. Διὰ τούτο ἀπέφυγε νὰ πλησιάσῃ καὶ τὴν πολυαθήρωπον καὶ ἐμπορικώτατην πόλιν Βερεζόφην, πλησίον τοῦ Ὁβίδου, διότι ἐκεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς Εὐδρόμοσ Οἰκίας θὰ ἐκίνε βεβαίως τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῶν κατοικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀστυνομίας... Ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ Ὁρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ παρετήρησαν τὸ γεγονός ὅτι ὁ κ. Σέργιος δὲν ἠθέλησε νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν Βερεζόφην. Τούτο δὲ τοὺς ἐστῆριξεν εἰς τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ Ρῶσσος ἐκεῖνος ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ κρυφίως εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Τὴν 16 Ἰουνίου ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐστάθμευσεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ὁβίδου. Εἶχε διανύσῃ ἑκατὸν τεσσαρῆκοντα πέντε λέυγας ἀπὸ τοῦ Ποῦρου καὶ τώρα μόνος ἑκατὸν λεύγαί την ἐχώριζαν ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκά σύνορα. Ἡ γραμμὴ τῶν Ουραλῶν, ὑφουμένη ἐπὶ βάσεως χιλίων ἐξακοσίων χιλιομέτρων, δὲν θὰ ἐβράδυσε νὰ φανῆ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

(Ἐπειτὰ συνέχεται)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΓΑ ΚΑΙ ΠΙΑΤΟ

Τὸ Πιάτο 'ς ἓνα πιᾶτο,
Δύο βαμμὲν' αὐγά
Γιὰ τὴν λαμπρὴν θωριά τους
Κουρδίσσανε καυγά.

« Ἐγὼ 'χω, εἶπε τὸνα
Χιλιάκριβη θωριά,
Μὲ κόκκινα στολίζου
Τὸν κάθε βασιλιά.»

— Κ' ἐγὼ τὸν ἴδιο μοιάζω
Καὶ τὸ χρυσοφλοῦρι,
Φώναξε τότε τ' ἄλλο
Μὲ γλώσσα πιὸ πικρῆ.

Τὸ πιᾶτο τὸτ' ἐστράφη,
Χαιρέτισε τ' αὐγά
Καὶ εἶπε: « Δὲν ἀξίζει,
Παιδιά μου, τὸν καυγά

Μία τέτοια εὐμορφάδα,
Π' ἀμέσως θὰ ρεθῆθῃ
Μὲ 'ς τὰ σκουπίδια, ὅταν
Τ' αὐτὸν ξεφλοῦδιθῆ.
ΒΛΑΔΗΜΡΟΣ Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

κλωδοῦ. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῆ ὁ ἄνθρωπος του· ἀλλ' ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον ἐκούρασθῆ καὶ ἐπέσεν εἰς μίαν γωνίαν ἐκεῖ, ἐξηνητλημένος, ἔλεινός, καταλυπημένος, συλλογιζόμενος τὴν μητέρα του, τὸν πατέρα του, τὰ θελάκια του, τὸ σπιτάκι του...

Δυστυχῆς φυλακισμένος!
Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθε πάλιν ὁ Γίγας καὶ ἀπὸ τὰ κάγγελα ἐκύτταξεν ἐπὶ πολλὴν ὄραν τὸν αἰχμάλωτον.

Ὁ Καλόγιαννος δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ οὔτε τὸ ψαμί, οὔτε τὸ νερό. Τὸ παρετήρησεν αὐτὸ ὁ Γίγας καὶ φαίνεται ὅτι δὲν τοῦ ἤρεσεν. Ὁ Καλόγιαννος ἐπρεπε νὰ φάγῃ διὰ τῆς βίας. Τὸν ἐπίασε λοιπὸν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὸν ἐβγάλεν ἀπὸ τὸ κλωβί, τοῦ ἠνείχε τὸ στόμα καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τον κάμῃ νὰ καταπιῆ ὀλίγην τροφήν. Ἀλλ' εἰς τὰ αὐτῶν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκειτο ὁ Καλόγιαννος, ποῦ βρέξις διὰ νὰ φάγῃ καὶ διὰ νὰ πιῇ!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μέσα μόνον, κατάμονον... Ὄ, τί θλιβερὰ ἡμέρα διὰ τὸν Καλόγιαννον. Ἄλλο δὲν ἔκαμνε παρὰ νὰ συλλογίζεται μετὰ πόνον καὶ μετὰ ἀπαραμύδων ψυχῆς τὸν ἦλιον, τὰ δένδρα, τὰ ἀθῆνα, τοὺς γονεῖς του, τοὺς συντρόφους του, ἅλα τὰ καλὰ καὶ ὀρθὰ πρᾶγματα ποῦ τὰ ἔστερηθη διαμίας. Καὶ ἐφώναζε, καὶ ἔκαμνε τὰ δύνατα του διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, νὰ περάσῃ τὸ σωματάκι του μὲς ἀπὸ τὰ σίδερα· ἀλλὰ τὰ κάγγελα ἦσαν τόσῳ στενά, ποῦ δὲν ἐχώροῦσε οὔτε τὸ μισὸ τοῦ κεφαλάκι. Τὶ ἀγωνία ἔβην ἐκείνην τὴν ἡμέραν!

Τὸ βράδυ-βράδυ ἐγύρισεν ὁ Γίγας καὶ τοὺς ἐγλυκομίλησε: « Πῶς; δὲν εἶσαι εὐτυχῆς ἐδῶ μαζί μου; τῶ εἶπε. Μήπως δὲν σε περιποιούμαι; Μήπως σου λείπει τίποτε; Τί ἔχεις; Διατί δὲν πρῶγεις; διατί δὲν πινεῖς;... Ἐλα, ἐλα! μὴν εἶσαι κακός καὶ πεισματάρης. Φάγε, πὶε καὶ τραγουδήσε, τραγουδήσε, μικρὸ μου, γιατί μάρεσει πολὺ ἡ φωνουλά σου»

Ἀλλ' ὁ Καλόγιαννος κάθε ἄλλο ἤθελε παρὰ νὰ τραγουδήσῃ ἐκεῖ μέσα! Ὄ, ἡ φυλακὴ βέβαια δὲν εἶνε τόπος καλός γιὰ τραγουδιὰ!

Ἐπιτέλους ὁ Γίγας ἐθύμωσε καὶ ἤρπασε τὸν Καλόγιαννον διὰ νὰ τον βάλῃ νὰ τραγουδήσῃ διὰ τῆς βίας. Ἀλλ' ὁ μικρὸς τότε ἐβγάλεν ἓνα ὑπόκωπον στεναγμόν, ἔκαμε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν διὰ νὰ φύγῃ καὶ... ἔπεσε νεκρὸς ἐπάνω εἰς τὸ χέρι τοῦ Γίγαντος.

Λοιπὸν, ὁ Καλόγιαννος ἦτο ἓνα πούλακι καὶ ὁ Γίγας ἓνα σκληρὸ παιδί!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΡΡΑΚΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Αυτό είνε τὸ θέμα τοῦ νέου μας Μικροῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐξέρω ὅτι τὰ παιδιά ἀγαποῦν τὸν Χειμῶνα, ὁ ὁποῖος τοῖς φέρει δῶρα, γλυκίσματα, ἑορτάς καὶ τῶσας τελοσπάντων ἀπολαύσεις. Οἱ ποιηταὶ συνήθως τὸν φαντάζονται ὡς ἕνα γέροντα ἀγαθὸν καὶ φιλόλογο, μὲ γιονόλευκον κόμην καὶ γενναῖα, μὲ βαρέα ἐνδύματα καὶ μὲ μίαν πήραν εἰς τὴν ῥαχίν, περιέχουσαν ἕνα πλήθος καλὰ πράγματα διὰ τὰ παιδιά. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν καλὸν σας φίλον Χειμῶνα, θέλω νὰ προσφωνήσετε ἐμμέτρως, ἐρχόμενον μετ' ὀλίγον νὰ λευκάνη μὲ τὴν χιόνα τοῦ τὰ βουνά καὶ νὰ μας συναθροίσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους περὶ τὴν σπιθηροβόλῳσάν ἐστίαν ἐν φαιδρότητι καὶ χαρᾷ.

Τὸ ποιῆμα σας δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρους ἀπὸ δώδεκα στίχους, εἴμπορεῖ ὅμως νὰ περιέχῃ καὶ ὀλιγοτέρους. Ἔχετε κατὰ νὰ στείλετε τὰ χειρόγραφα σας μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου 1936. Τὸ καλλίτερον ποιῆμα θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διαπλάσι» μετ' ὀνόμα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος.

Ἐπι τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν προηγούμενον Μικρὸν Διαγωνισμόν, παρετήρησα ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι δυσκολεύονται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στίχων, ἀγγουίντες μερικὰ στοιχειώδη πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γνωρίζουν ὁπωδήποτε, ἀνέθεσα εἰς ἕνα συνεργάτην μου νὰ γράψῃ τὴν Μικρὰν Στιχοῦργικὴν, ἣ ὁποία ἐστὶν:

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

Στιχοῦργικὴ ὀνομάζεται ἡ Τέχνη, ἣ ὁποία μᾶς διδάσκει τοὺς κανόνες, κατὰ τοὺς ὁποίους συνθέτονται οἱ στίχοι.

Στίχους δὲ γράφουν μόνον οἱ ἐξ ἐπογγέλματος ποιηταὶ. Κάθε ἄνθρωπος, μικρὸς ἢ μεγάλος ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν τοῦ ἐ μ μ ε τ ρ ω ς, εἴτε διὰ νὰ πειθῇ καμμίαν εὐχὴν, εἴτε διὰ νὰ γράψῃ εἰς κανὲν Λευκώμα, εἴτε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς κανένα μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως» θαναγκασθῇ νὰ γράψῃ στίχους καὶ ἐπομέτως ὀφείλει νὰ γνωρίῃ πῶς γράφονται οἱ στίχοι, ἂν θέλῃ μάλιστα νὰ λέγεται τελείας ἀναγροφῆς ἄνθρωπος.

Ἡ Στιχοῦργικὴ μανθάνεται προπάντων πρακτικῶς· δηλαδὴ διὰ τῆς πρακτικῆς μελέτης τῶν στίχων τῶν δοκίμων ποιητῶν. Ὅταν ἀναγνώσῃ κανεὶς πολλὰ ποιήματα, τὸ αὖς τοῦ ἀναπτύσσεται καὶ γίνεται ἱκανὸν νὰ διακρίνῃ εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἐπομένως νὰ πορεύῃ τὰ μετρικὰ λάθη. Οἱ ἁρμονικοὶ λοιπὸν στίχοι εἶνε κυρίως ζήτημα ἀκουστικῆς καλαισθησίας. Ἀπαράλλακτα συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν, ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπουδάσῃ κανεὶς ὅλην τὴν θεωρίαν διὰ νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ πορεύῃ τὰς παρτονίας, αἱ ὁποῖαι πληγόνουν τὸ αὖς.

Ἄλλ' ἣ Στιχοῦργικὴ διδάσκει καὶ θεωρητικῶς, ἔχουν δὲ διατυπωθῆ ὅλοι οἱ κανόνες, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὰ διάφορα μέτρα. Οἱ κανόνες οὗτοι ἀποτελοῦν ἐν ὀγκῶδες βιβλίον, ὅπως π. χ. εἶνε ἡ Γραμματικὴ σας ἢ τὸ Συντακτικόν σας. Ἄλλ' ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἀνάλαβαν νὰ γράψω ἐν σύντομον ἄρθρον, ἐννοεῖται ὅτι μόνον τοὺς κυριωτέρους θὰ ἠμπορέσω νὰ σας δώσω.

Τρία πράγματα κυρίως διακρίνουν τὸν ἑμμετρὸν ἢ ποιητικὸν λόγον ἀπὸ τὸν πεζόν: Α') ὁ ὀρισμὸς ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν ἐκάστης γραμμῆς, Β') ὁ τόνος ἢ ὁ ρυθμὸς, Γ') ἡ μοῖοκαταλήξις.

Α') Ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν. Ὅσάκις ἔχετε ἐνώπιόν σας γραμμένον ἢ τυπωμένον ποιῆμα, παρατηρεῖτε ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ γραμμῆς, δηλαδὴ ἀπὸ στίχους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν περίπου τὸ αὐτὸ μήκος. Ἄν μετρήσετε τὰς συλλαβὰς, θὰ ἴδῃτε ὅτι ὅλοι οἱ στίχοι ἐνὸς ποιήματος (ἢ τοῦλάχιστον οἱ ἀντίστοιχοι), ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν τοῦ ὁ στίχου ὀνομάζεται τρισύλλαβος, ἐπτασύλλαβος, δεκασύλλαβος, δεκατρισύλλαβος, δεκαπεντασύλλαβος, κτλ. κτλ.

Τοῦτο εἶνε σημαντικώτατον νὰ το γνωρίζετε: Μία συλλαβὴ περισεύουσα, δύναται νὰ καταστρέψῃ ὅλην τὴν ἁρμονίαν τοῦ στίχου. Νὰ σας φέρω ἐν παραδείγματι:

Ἦταν νύχτα ἐπὶ σέπη βογγοῦσε
ὁ βαρῆς καὶ φίλδ ἔφερτε χιόνι.
Τὴ μεγάλο κακὸ μὲ μνησοῦσε
ὁ βαρῆς που τὰρνάκια παγώνει;

Τὸ ἁρμονικώτατον τοῦτο τετράστιχον ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δεκασυλλαβῶν στίχους. Ἄν ὁμως ἀντὶ τοῦ τρίτου στίχου, γράψω:

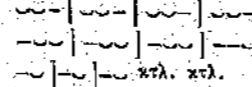
Τὴ μεγάλο κακὸ νὰ μου μνησοῦσε,

ἡ ἁρμονία ὅλη καταστρέφεται. Καὶ διατί; Διότι προσετέθη ἡ λέξις νὰ, δηλαδὴ μία καὶ μόνη συλλαβὴ! Οἱ ἀντίστοιχοι στίχοι, πρῶτος καὶ τρίτος, δὲν ἔχουν πλέον τὸν ἴδιον ἀριθμὸν συλλαβῶν, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ κανὼν.

Τὰ παραδείγματα εἵμπορεῖτε νὰ τα πολυπλασιάζετε μόνον σας, προσθέτοντες εἰς γνωστοὺς σας στίχους συλλαβὰς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διὰ νὰ ἴδῃτε τί χάος τότε γινάσκει. Εἶνε δὲ ὅλως διόλου περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι εἶνε ἐπίσης καλὸν νὰ λείπῃ καὶ μία συλλαβὴ. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις οἱ στίχοι ὀνομάζονται χωλοὶ. Καὶ πραγματικῶς ὀμοιάζουν μετ' ἄνθρωπος οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸν ἕνα πόδα μακρότερον τοῦ ἄλλου. Ἡ παρρημοίωσις εἶνε ἀκόμη ἀκρεβεστέρα, ἀφ' οὗ οἱ συνδυασμοὶ τῶν συλλαβῶν εἰς τὴν μετρικὴν ὀνομάζονται πόδες, (ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω).

Β.) Ὁ τόνος. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον

συλλαβὰς μακρὰς (-) καὶ βραχεῖας (-), οἱ στίχοι τῶν δὲ ἦσαν μία διαδοχὴ συλλαβῶν μακρῶν καὶ βραχειῶν, κατὰ ὀρισμὲνα συστήματα. Παραδείγματος χάριν:

Ὁ ἀρχαῖος στίχος σύγκειται ἀπὸ πόδας. Δύο βραχεῖαι συλλαβῆαι καὶ μία μακρὰ (- - -) εἶνε ὁ πούς ὁ λεγόμενος ἀνάπαιστος· μία μακρὰ συλλαβὴ καὶ δύο βραχεῖαι (- - -) εἶνε ὁ λεγόμενος δάκτυλος· μία μακρὰ συλλαβὴ καὶ μία βραχεῖα (- -) εἶνε ὁ Ἰαμβος καὶ οὕτω καθεστῆς.

Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι δὲν ἔχομεν πλέον μακρὰς καὶ βραχεῖας συλλαβὰς, ἀλλὰ συλλαβὰς τονιζόμενας καὶ συλλαβὰς ἀτόνους. Αὐταὶ εἰς τὴν νεωτέραν στιχοῦργικὴν ἀντικαθίστανται τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχεῖα τῶν ἀρχαίων· μετ' ἄλλους λόγους εἰς τὸν στίχον μᾶς πᾶσα τονιζομένη συλλαβὴ εἶνε μακρὰ καὶ πᾶσα ἀτόνος εἶνε βραχεῖα. Ὁ νεώτερος λοιπὸν στίχος εἶνε μία διαδοχὴ συλλαβῶν τονιζομένων καὶ ἀτόνων, κατὰ ὀρισμὲνα συστήματα. Παραδείγματος χάριν:

τα τα τὰ, τα τα τὰ, τα τα τὰ, (ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἀρχαίων: - - - | - - - | - - -) τὰ τα τα, τὰ τα τα, (ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἀρχαίων: - - - | - - - | - - -) τὰ τα, τὰ τα, τὰ τα, (- - | - - | - -) τὰ τὰ, τα τὰ, τα τὰ, κτλ. κτλ.

Ὁ τόνος λοιπὸν ἀποτελεῖ τὸν ρυθμὸν τοῦ στίχου. (Ἐπομένως δύο στίχοι δύναται νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν ἴδιον ρυθμὸν). Ρίψατε εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε ἐννεὰ συλλαβὰς, χωρὶς νὰ προσέχετε εἰς τὸν τονισμόν, π. χ.

Καὶ ὁ Γιάννης τὸ σπαθὶ κρατεῖ.
ἔ, αὐτὸ που ἐγράφατε δὲν εἶνε ἐννεασύλλαβος στίχος, δὲν ἔχει κανὲν σύστημα τονισμοῦ, δὲν ἔχει ρυθμὸν. Ἄν ὁμως γράψατε:

Καὶ ὁ Γιάννης κρατεῖ τὸ σπαθί.
τότε ἐκάματε στίχον ἐννεασύλλαβον, μετ' ὁμοίαν ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς πόδας κατὰ τὸ σύστημα:

τα τα τὰ, τα τα τὰ, τα τα τὰ,
ΚαιοΓιάν, νηκρατεῖ, τοσπαθί.

Σημ. Ὁ τόνος τῶν μονοσυλλαβῶν, ἄρθρων, συνδέσμων, προσθέσεων κτλ. δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Χρειαζέται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν τονισμόν τῶν στίχων, ὥστε νὰ μὴ καταστρέφεται πουθενὰ ὁ ρυθμὸς. Εἰς αὐτὸ πάλιν ὀδηγεῖ τὸ αὐτί. Π. χ. ὁ δεκαπεντασύλλαβος στίχος:

Τραγοῦδι' ἀρχιτοῦν τὰ πουλιά' ἐτὰ δένδρα ταῖρι-
[ταῖρι
δὲν εἶνε ὀρθὸς ρυθμικῶς. Κατὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ στίχου, ὁ ὁποῖος εἶνε: τα τὰ, τα τὰ, τα τὰ, κτλ. ἡ συλλαβὴ ν ο ὦ ν,

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[AMERICANIKON MYSTIOTOPHMA] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 317)

— Ἄλλὰ πρέπει, εὐλογημένε, νὰ περάσωμε πρῶτα τὸν ποταμὸν, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Νά, σὲ μιᾷ στιγμῇ θὰ εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἄλλη μερῆ. Δὲν ἠμπορεῖ ἄλλοίωτικα νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ Νέα Ὀρκη. Ἔλα, ἔλα γρήγορα! τὸ πλοῖον θὰ φύγῃ ἀμέσως.

Κατόπι, βλέπων ὅτι ὁ Αἰλυβελ ἐπέμενε, — Ἄν δὲν ἔλθῃς, ἐπρόσθεσεν ἀποφασιστικῶς, θὰ φύγῃ μόνος μου. — Δὲν θέλω νὰ ταξιδεύσω σὲ θάλασσα! εἶπεν ὁ Αἰλυβελ ἐξακολουθῶν νὰ διαμαρτύρεται, ἀλλὰ μετ' ὀλίγους μόνον ἐνῶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπειλῆς, τὴν ὁποίαν διέτυπασεν ὁ Φίλιππος, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ εἰσεέλθῃ ἐκὼν ἄκων εἰς τὸ πλοῖον.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο φίλοι ἀκεδιβάσθησαν εἰς τὴν ἀπέραντι ὄχθην, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Αἰλυβελ.

Ὁ Φίλιππος ἤρχισε τότε νὰ περιπατῇ σιγά. Κατ' ἐπέστρωσε μετ' ὀλίγον τοῦ ἐν σχέδιον. Μὰ περινοῖαν, ἀνωτέραν

εἰςκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις περὶ τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει, ἱκανὰς νὰ χρῆσαι μείψουν τυχερὸν εἰς ἐκεῖνον, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤρχοντο κατόπισ ἐπὶ τὰ ἔχνη του. Διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ κανένα ἀπευθείας ἀπὸ τοῦ πηγαίνον εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Ἐνθυμέτο καλῶς ὅτι δύο πόλεις διήλθεν ἐρχόμενος μετὰ τῶν θετῶν του γονέων ἀπὸ Νέας Ὀρλεάνης εἰς Νέαν Ὀρκη: ἡ πρώτη ἦτο ἡ Σατανούγα, ἡ δευτέρα ἡ Οὐασιγκτόνη. Τὰς πόλεις ταύτας θὰ διήρχετο καὶ πάλιν, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον τῆσιν, θέλων νὰ μεταβῇ ἐκ Νέας Ὀρκης εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπεράσισε πρῶτον νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τοῦ πηγαίνον εἰς τὴν Οὐασιγκτόνην.

Ἡ νύξ εἶχε παρέλθῃ μόλις κατὰ τὸ ἥμισυ, δταν οἱ μικροὶ φυγάδες εὐρέθησαν εἰς ἧσυχον προάστειον. Βυθισμένων εἰς βαθύτατον ὕπνον. Κατάκοπος ὁ Αἰλυβελ ἐδῆλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων

εἶχον ἐξυπνήσῃ πρῶτῃ κατὰ τὴν συνήθειάν των καὶ ἤρχισαν νὰ παίξουν τὴν τυφλομουσικάν. Ὁ Αἰλυβελ ἐκοιμήτο ἀκόμη καὶ ἐφαινότο ὅτι εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ κοιμηθῆ ὡς τὸ ἄλλο πρῶτ. ἂν δὲν του ἐνασχόουσε τὴν ἡσυχίαν. — Τι; εἶνε ὄρα νὰ σηκωθοῦμε; εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, δταν ὁ Φίλιππος τὸν εἴσεισε ἰσηρώς. — Ναί! σηκώ γρήγορα! πρέπει νὰ φύγομε, πρὶν ἐξυπνήσουν καὶ μας εὐρουν ἐδῶ. Ὁ Φίλιππος ἔρριψεν ὀλίγον ἄλευρον εἰς τὰ παρὰ καὶ ἐφαγε μίαν βανάνα· ναν χωρὶς ὄρεξιν, ἐνῶ ὁ Αἰλυβελ κατεβρόχθισε πελώριον τεμάχιον ἄρτου. Καὶ ἀφοῦ ἐκάμαν τὴν τουαλέτταν των, — δηλαδὴ ἀφοῦ ἐτίναξαν τὴν σκόνην καὶ τὰ ροκανίδια ἀπὸ τὰ φορέματά των, ἐξέκινήσαν. Ἡ αὐγὴ ἦτο συννεφώδης καὶ ψυχρὰ. Ὁ Φίλιππος εἶχε ποκοκέφαλον καὶ ἠσθάνετο τοὺς πόδας τοῦ βαρεῖς ὡς ἐκ μολύβδου. Ἐν τούτοις ἐπέσπευδε τὸ

μᾶς οἰκίας, ἣ ὁποία ἐκτίετο τότε, ἐφαγεν ἕνα κομμάτι φραμί καὶ μίαν βανάνα, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ σωροῦ ροκανιδίων, ἀπῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἐκεῖ ἐκάθησε καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ἔβλεπεν ἐπὶ τινὰ ὄραν σιωπηλὸς τοὺς ἀστέρας, σελιγγίζοντας ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἄλλὰ δὲν ἐβράδυσε νὰ ἐξαπλωθῇ πλησίον τοῦ Αἰλυβελ καὶ νὰποκοιμηθῇ καὶ αὐτός. Λίαν πρῶτ' ἀφυπνίσθη ὁμως ἀπὸ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μέσα εἰς τὸ κλωβίον. Τὰ παιδιά τοῦ πάτερ Ἰωσήφ

«Σηκώ γρήγορα! πρέπει νὰ φύγομε πρὶν ἐξυπνήσουν». (Σελ. 325, στήλ. γ')

εἶχον ἐξυπνήσῃ πρῶτῃ κατὰ τὴν συνήθειάν των καὶ ἤρχισαν νὰ παίξουν τὴν τυφλομουσικάν. Ὁ Αἰλυβελ ἐκοιμήτο ἀκόμη καὶ ἐφαινότο ὅτι εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ κοιμηθῆ ὡς τὸ ἄλλο πρῶτ. ἂν δὲν του ἐνασχόουσε τὴν ἡσυχίαν. — Τι; εἶνε ὄρα νὰ σηκωθοῦμε; εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, δταν ὁ Φίλιππος τὸν εἴσεισε ἰσηρώς. — Ναί! σηκώ γρήγορα! πρέπει νὰ φύγομε, πρὶν ἐξυπνήσουν καὶ μας εὐρουν ἐδῶ. Ὁ Φίλιππος ἔρριψεν ὀλίγον ἄλευρον εἰς τὰ παρὰ καὶ ἐφαγε μίαν βανάνα· ναν χωρὶς ὄρεξιν, ἐνῶ ὁ Αἰλυβελ κατεβρόχθισε πελώριον τεμάχιον ἄρτου. Καὶ ἀφοῦ ἐκάμαν τὴν τουαλέτταν των, — δηλαδὴ ἀφοῦ ἐτίναξαν τὴν σκόνην καὶ τὰ ροκανίδια ἀπὸ τὰ φορέματά των, ἐξέκινήσαν. Ἡ αὐγὴ ἦτο συννεφώδης καὶ ψυχρὰ. Ὁ Φίλιππος εἶχε ποκοκέφαλον καὶ ἠσθάνετο τοὺς πόδας τοῦ βαρεῖς ὡς ἐκ μολύβδου. Ἐν τούτοις ἐπέσπευδε τὸ

βήμα... Μετά μίαν ώραν έφθασαν εις έν άγροκλήπιον. Ο Φίλιππος εισήλθε δια να ζητήσει όλίγον ύδωρ. 'Αλλ' ή άγαθή οικιακυρά προσέφερεν εις τους μικρούς όδοιπόρους καφέν ζεστόν και φρυγανιές με βούτυρον.

Κατόπιν έξηκολούθησαν τον δρόμον των και εβάδιζαν όλην την ήμέραν, ό μόν Φίλιππος θαρραλέος και άποφασιστικός, ό δε Δίλιυελ μουρμουρίζων αιωνίως. 'Όποιον ήρώτων περί του δρόμου της Ουασιγκτώνας, έγελούσε μιλί των και άπήντα:

— Νά, ίσα να πηγαίνετε, δλω ίσα και σε μία ή δυό εβδομάδες θα φθάσετε.— (Ήτο τό ίδιον ως νάνεχώρει κανείς από τας 'Αθήνας, να επήγαινε εις την Κολοκυθού και εκεί να ήρώτα από του πηγαίνου εις τας Πάτρας.)

Μερικοί όμως τοίς έλεγον ότι ήτο πολύ μακράν δια να υπάγουν πεζή και ότι θα έκαμναν καλλίτερα να υπάγουν με τον σιδηρόδρομον. Ο Φίλιππος ηύχαριστεί τους μόν και τους δε με τό αυτό μειδιάραι και έξηκολούθει τον δρόμον του συλλογισμένως.

Ή νύξ τους εύρεν εις ένα σιδηροδρομικόν σταθμόν, παρά την είσοδον πολιγνης. Ο Φίλιππος έπέσινα πολύ διότι δεν είχε φαγη τίποτε, εκτός του πρωϊνού καφέ. 'Αλλ' ό Δίλιυελ είχε άπαδεκατίση έν τω μεταξύ τον σάκκον με τας ζωτροφίας. Είς τον σταθμόν μία άμαξοστοιχία έπερίμενε τό σημεϊον της αναχωρήσεως. Είς την αποθήκην των τροφίμων (διότι υπάρχει τοιαύτη εις τους άμερικανικούς σιδηροδρόμους) δύο άνθρωποι έγευμάτιζαν. Ο Φίλιππος έπλησίασεν, έξήγαγεν έν νόμισμα εκ του θυλακίου του και τους παρεκάλεσε να τω πωλήσουν όλίγον άρτον.

— 'Εδώ δεν είναι άρτοποιεϊον, άπήντησαν εκείνοι γελώντες. 'Αλλ' άν πεινής, ήμπορούμεν να σου δώσωμεν όλίγον φωμι, καθώς και εις τον σύντροφόν σου.

Και προσέφεραν δύο μακράς και χονδράς φέτας και από έν κομματι λαρδι εις τους δύο φίλους, οι όποιοι τὰ κατεβρόχθισαν άστραπηδόν. Ποτέ ό Φίλιππος δεν έφαγε με τόσην δρεξιν εις την τράπεζαν της λαϊδης 'Ενδον!

Άφου έφαγεν, ηύχαριστήσε τους δύο εκείνους ανθρώπους εύγενώς και ήτοιμάσθη να αναχωρήσει.

— Και του πηγαίνετε, μικροί μου; ήρώτησεν ό εις. — Πηγαίνομεν εις την Ουασιγκτώνην! άπήντησεν ό Φίλιππος.

— Παναγία μου! Στην Ουασιγκτώνην!... Και πως λογαριάζετε να πάτε;

— Πεζή. — Και πότε νομίζετε ότι θα φθάσετε; — Δεν ήξέρω! άβριον ίσως.

— Άβριον; Χμι! 'Αν έμβήτε μέσα εις αυτό τό τραϊνον, δεν λέγω όχι. είπεν ό άνθρωπος. 'Αλλά δια να πάτε πεζή, θα χρειασθήτε τό όλιγώτερον ένα μήνα και ό Θεός το ξεύρει πια σε τι καταστάσει θα φθάσετε. 'Εμπρός λοιπόν, άνεβίγε μιλί μας εις την αποθήκην!

Τα παιδια εδέχθησαν μετά χαράς την πρότασιν αυτήν. Οι προστάται των τὰ ετοποθέτησαν εις μίαν γωνίαν της αποθήκης όπου έκοιμήθησαν γλυκύτατα, ως επί της μαλακώτερας κλίνης, και την επομένην πρωϊαν έξόπηνησαν εις την Ουασιγκτώνην.

Ο Φίλιππος ήτο πλήρης έλπίδων. Το πράγμα επήγαινα καλόν έως εδω, και αν έξηκολούθει ούτω μέχρι τέλους, θα έφθαναν μια χαρά εις την πατρίδα των. Καί ήτοιμάσθη, συνοδευόμενος υπό του Δίλιυελ, να περιέλθη την πόλιν και να ίδη τὰ άξιοθέατα, με την εύθυμίαν και άνεσιν νεαρού εκατομμυριούχου, ταξειδεύοντος κατά τας διακοπάς.

(Έκται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

'Αγαπητοί μου,

Την 3 'Οκτωβρίου εχόμεν την έορτήν του 'Αγίου Διονυσίου του 'Αρεοπαγίτου. Είνε ή κατ' έξοχήν αθηναϊκή έορτή, διότι ό 'Αγιος Διονύσιος είνε ό προστάτης και πολιούχος των 'Αθηών, ως ό πρώτος χριστιανός και 'Επίσκοπος της ενδόξου αυτής πόλεως. Ο δήμος των 'Αθηναίων τελεεί κατ' έτος την έορτήν, ό δε μικρός και άπόκεντρος Νάος, ό τιμώμενος επ' όνόματι του 'Αγίου, συγκαλεί την ήμέραν εκείνην τους 'Αθηναίους και τους άρχοντας των.

Πόσας αναμνήσεις εξεγείρει ή σεμνή αυτή έορτή! Μας μεταφέρει δια της φαντασίας εις τους πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, μας παρουσιάζει την πρώτην, έλληνικήν χριστιανικήν 'Εκκλησίαν, τους πρώτους χριστιανούς τους καθηγηθέντας υπό του 'Αποστόλου Παύλου, την μετάδασιν από της ειδωλολατρείας εις τον χριστιανισμόν και την σύνθεσιν του αρχαίου 'Ελληνισμού με την νέαν θρησκείαν την κοσμοσωτήριον.

Ο πρωτεργάτης του μεγάλου τούτου ιστορικού γεγονότος υπήρξεν ό Διονύσιος ό 'Αρεοπαγίτης. Έγεννήθη έν 'Αθήναις τό έτος 9 μετά Χριστόν και άνήκεν εις μίαν από τας πρώτας οικογενείας της πόλεως. Νεώτατος ακόμη μετέβη εις Αίγυπτον, δια να σπουδάση φιλοσοφίαν, έτυχε δε να διατριβή εκεί, κατά την ήμέραν κατά την οποίαν έσταυρώθη ό κύριος ήμων 'Ιησούς Χριστός. Το σκότος εκείνο, τό όποιον κατά

την ώραν του θανάτου Του, διεχύθη εις όλην την γην, ή έξασκηκή εκείνη άμαύρωσις του μεσουρανούτος ήλιου, ή άπρόοπτος εκείνη και άντικανονική έκλειψις, δεν ήτο δυνατόν παρά να φανή ως θαύμα εις τον 'Αθηναϊόν σοφόν, ό όποιος δεν ήγγυει τὰ μυστήρια του ουρανού. Και ένθ' οι διδάσκαλοι του εις μάτην προσεπάθουν να έξηγήσουν τό υπερφυσικόν φαινόμενον, ό Διονύσιος μόνος συνεπέρανε την αλήθειαν, ως υπό θείου πνεύματος φωτισθείς, και είπε τό διάσημον εκείνο: 'Αγνωστος πάσχει Θεός, δι' όν τό πάν έξόφεται τε και σεσάλευται.»

'Επιστρέψας εις τας 'Αθήνας, απέτελεσε μέρος του 'Αρείου Πάγου, του άνωτάτου της πόλεως Δικαστηρίου, του σφημιζομένου δια την άκραν αυτού δικαιοσύνην και άπροσωποληψίαν. Είς τοιαύτην διαπρεπή θέσιν, τιμώμενος και αγαπώμενος, τον εύρεν ό 'Απόστολος Παύλος, όταν μετά τινα έτη ήλθεν εις τας 'Αθήνας, δια να κηρύξη τό Εύγγέλιον. Η πρώτη του όμιλία έγινε, καθώς γνωρίζετε, εις τον 'Αρειον Πάγον. « Περιερχόμενος τούδε ναούς σας, εύσεβέστατοι 'Αθηναίοι, — είπεν ό 'Απόστολος, — είδον μεταξύ των άλλων και βιωμών με την έπιγραφήν: Τω άγνωστο Θεω. Αίτών λοιπόν τον Θεόν, τον όποιον λατρεύετε χωρίς να γνωρίζετε, θα σας φανερώσω εγώ.» Και επανέρωσε τον 'Ιησούν Χριστόν, τον υϊόν του Θεού, τον σταυρωθέντα δια την σωτηρίαν των ανθρώπων.

Όταν έτελείωσεν, οι άλλοι δικασταί, με διαταγμόν και άμηνανίαν, του είπον: «Θά σε ακούσωμεν και άλλην φοράν.» 'Αλλά δια τον Διονύσιον ή όμιλία εκείνη ήτο ως μία άποκάλυψις. Δεν τω έμενε πλέον άμφιβολία ότι αυτός ήτο ό άγνωστος Θεός ό όποιος έ πα σ χ ε και δι' όν τό σκότος εκείνο, τό θαύμα τό όποιον τόσον τον έτρόμαξε τότε εις την Αίγυπτον. Και έπιστευσεν από της πρώτης ήμέρας εις τον 'Ιησούν Χριστόν μετ' όλίγων άλλων, οι όποιοι ήκολούθησαν τον 'Απόστολον: έπειδή δε μεταξύ αυτών ό Διονύσιος ήτο ό σοφώτερος και έπισημότερος, ό Παύλος τον εβάπτισε και τον χειροτόνησεν 'Επίσκοπον της πρώτης αθηναϊκής χριστιανικής 'Εκκλησίας.

Από της στιγμής ταύτης ό βίος του Διονυσίου είνε βίος ένδοξος πλήρης δράσεως και χριστιανικού ζήλου. Συνέγραψε πλείστα συγγράμματα και έξήληθεν εις μακράν αποστολικήν περιόδειαν, καθηγητής ανά τὰ έθνη, κήρυξ της νέας χριστιανικής αληθείας. Η Εύρώπη όλη σχεδόν, ή 'Ιταλία, ή Γαλλία, ή Γερμανία, ή 'Ισπανία, ήκουσαν επί πολλόν τό κήρυγμα του νέου 'Αποστόλου, του τόσον εύσεβούς, σοφού και εύγλώττου. Και τον βίον τούτον της ένθουσιώδους κατη

γήσεως, επέστρεψε τό μαρτύριον, τό όποιον εδέχθη υπέρ του Χριστού ό Διονύσιος ό 'Αρεοπαγίτης, καρατομηθείς έν Παρισίοις επί Τραϊανού, έν ηλικία έβδομήκοντα έτών.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπός του Ταμείου. — Αναλόγως του μέχρι τέλους του σχολικού έτους συναχθησόμενου ποσού εκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών και πάντος άλλου επιθυμούμενου συνεισφέρει, θα σταλάσιν εις τὰ έν 'Αθήναις και άλλου Σχολεία τόμοι της 'Εκπλάσεως των Παιδων και της Βιβλιοθήκης αυτής, ίνα διανεμηθώσιν ως βραδεία εις τους άριστεύοντας άπόρους μαθητάς. Αί εισφοραί, εκ είουδήποτε ποσού, δεχται και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπευθείας προς τό Γραφείον της 'Εκπλάσεως των Παιδων.]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with 4 columns: Name, Amount (Dr.), Name, Amount (Dr.). Includes entries like 'Εκ προηγουμένων εισφορών', 'Ιωνίς', 'Ποιμενική Φλογέρα', etc.

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΚΑΜΙΣΟΝ

Ένας παλαιός Τσάρος της Ρωσίας, όταν μίαν φοράν ήσθένησε βαρείως και έβλεπεν ότι έκινδύνευε ναποθάνη, είπε: « Δίδω τό ήμισυ της αυτοκρατορίας μου εις όποιον με κάμη καλά.»

Οι σοφοί και οι μάγοι της Αυτοκρατορίας έκαμον διαβούλια επί διαβουλία δια να ιατρεύσουν τον Τσάρον, αλλά δεν εύρισκον κανέν ιατρικόν. Ένας όμως από αυτούς είπεν: « Αν ήτο δυνατόν να εύρεθή ένας άνθρωπος εύτυχής εις τον κόσμον και να του εβγάζαν τό υποκάμισον και να το έφροούσεν ό Τσάρος, θα έγίνετο καλά!»

Το ήκουσεν ό Τσάρος και έστειλεν εις όλον τον κόσμον να ζητήσουν ένα άνθρωπον εύτυχη. Οι απεσταλμένοι του διεσπάρησαν εις όλην την Αυτοκρατορίαν, άλλ' επέστρεψαν άπρακτοι, διότι δεν εύρον κανένα που να όμολογή τον έαυτον του εύτυχη.

Αυτός ήτο μόν πλούσιος, αλλά άσθενής: ό άλλος ήτο καλά, αλλά πτωχός: ό τρίτος ήτο πλούσιος και υγιής, αλλά δεν είχε καλά παιδια. Όλοι τελοσπάντων κάτι επεθύμουν.

Μίαν έσπέραν, ένθ' ό υϊός του Τσάρου διήρχετο από μίαν πτωχικήν κατοικίαν. ήκουσε κάποιον, ό όποιος έλεγει: « Δόξα σοι ό Θεός! εδούλευσα, έφαγα καλά, θα κοιμηθώ καλά, τί μου λείπει;»

Περιχάρης τότε ό υϊός του Τσάρου διέταξε να βγάλουν άμέσως τό υποκάμισον αυτού του ανθρώπου και να του δώσουν εις αντίλλαγμα όσα χρήματα ήθελε ζητήσει.

Άλλοίμονον όμως! Ο άνθρωπος εκείνος ό εύτυχής ήτο τόσο πτωχός, ώστε δεν είχαν υποκάμισον! (Κατά τό ρωστικόν του ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΥ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δελτίον άπογραφής, συμπληρωθέν υπό του Χαλασμού 'Αδμου ιδιοκτήτου δια τον μικρόν αδελφόν του, γεννηθέντα πρό τινων ήμερών: Έύρρει γρήμματα; —Θά μήν. 'Επάγγελμα: —Ήνε γάλα και παρηνίζεται. Ορησκεία: Μέλλον 'Ορθόδοξος.

Κύριοι τινες περιήρχοντο τὰ καταστήματα ζητούντες συνδρομάς υπέρ φιλοθρησκευτικού σκοπού. Και ό μικρός Μίμης, βλέπων τον πατέρα του να τους διδη χήμματα, έρωτή: — Μπαμμά, πως οι ζητάνοι αυτοί είνε καλοφρονημένοι;

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η έορτή του 'Ανανία. — Δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του, έπέτες ώρτασε και ό 'Ανανίας. Και τούτο θα όφειλε εις τους μικρούς φίλους της 'Αδιαπλάσεως οι όποιοι ανέκαλυφαν ότι εις τό 'Ερτολόγιον υπάρχει και ένας Άγιος 'Ανανίας (1 'Οκτωβρίου) και έσπευσαν να συγχαρουν τον αγαθόν ψυχογιόν μου και να στείλουν μάλλιστα και διάφορα δώρα, κάριες ζωγραφισμένες, στήλους, άνθη κτλ. Φαντασθήτε πλέον την χαράν του 'Ανανία! 'Αν είχε πατέρα να πετάξη, θα το έκαμνε βεβαίως. κατ' ανάγκην όμως περιωρίσθη εις πηθήματα πολύ ζωρα και έν τη μέθη της χαράς του έλαβε την άπόφασιν να έορτάξη επισήμως πλέον κάθε χρόνον. Του χρόνου λοιπόν να ίδιτε τί θα γίνη! Προς τό παρόν έκφράζει δι' έμού τας θερμάς του ευχαριστίας προς εκείνους, οι όποιοι του επροέβησαν μίαν τόσο ήγνην χαράν και τον έκαμαν να λάβη μίαν τόσο σπουδαϊάν άπόφαση.

Δια την αδελφήν σου, Βασιλίσσα των Μελισσών, εκλέγω τό ψευδώνυμον 'Αμαρριλίς' να μου στείλεις όμως τό όνομά της και την ηλικίαν της. Σου έστειλα τό φυλλάδιον δια τὰ όποια όφειλεις λεπτά 45. 'Από τό ψευδώνυμά που μου έστειλες 'Αηρητις' του Εύρώτα, πολλά μόν τὰ έργον ήδη άλλαι φίλοι μου, τα δε λοιπά δεν μου επάνησαν τόσο καλά. 'Όσοι στείλεις μου άλλα να σου εκλέξω. Σου έστειλα Μαρθώνην Δρόμη, ως βραβεϊόν τον 17ον και 18ον τόμον και εις άνωτερα.

Νοσημάτων τό ίππεϊδίον του χωρικού, Λεόν της 'Αφρικης, έγέλασε πολύ. 'Αρ' ου λοιπόν είνε δια έτος — περιμένο.

Πολύ όμοια ή μεταρρακίς σου, 'Αθηναϊέ. μόνον τό 'είν' ε'ίονπα» δεν σημαίνει άπλώς εσπύρονη.

Και όμως, φίλατά Χρονόπουλε, και τὰ δυο αυτά ψευδώνυμα άνήκουν εις άλλους: αδιάφορον άν δεν έλασον μέρος έπέτος εις την 'Αλληγογραφίαν. 'Όσοι εξαπαντος πρέπει να μου στείλεις άλλα. Μαύρη θάλασσα ως είνε τό ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη. Νά μου γράψης συχνά, σε παρακαλώ.

Από τό ψευδώνυμά που μου προτείνας, 'Ιρσοή Πεταλοβά, αυτό να κρατήσης. Κ' έγώ επιθυμώ πολύ να λαμβάνης μέρος εις την 'Αλληγογραφίαν μου. Ευχαριστώ θερμάς τον φίλον μου Χαρ. Καλιόνην, δια τον συνδρομητήν που μου έκαμε, τον Θεόδωρον Πετρόπουλον, τον όποιον ασπάζομαι. Εύαίσθητος Καρδιά, δύνασαι ναποκτήσεις τον 10ον τόμον καθ' όν τρέπον προτείνεις. Είπα εις τον κ. Φαϊδώντα τας κρίσεις σου περί των τελευταίων 'Αθηναϊκών 'Επιστολών και καταμαγεύθη.

Αδρα του Φαλήρου, δεν είχες σημείωση την ηλικίαν σου εις τας λύσεις και δι' αυτό κατετάχης εις την άνωτέραν τάξιν, ένθ' έπρεπε να κατεταχθής εις την μεσσίαν. Το ίδιον συνέβη και δια την 'Ιρσοήν Βροχίτην, ή όποια έπρεπε να κατεταχθί εις την μικράν τάξιν.

Εβιάσασα με χαράν τό γραμματάκι σου, αγαπητή μου Μαρία Α. Χατζή. Γράφεις πολύ καλά, αρ' ου μάλιστα δεν πηγαίνεις εις τό σχολείον. Παρακαλώ νυχθημερόν τον Θεόν να γίνης καλά και να επαναλάβης τὰ μαθήματά σου. Γράψε μου όποτε είμπορείς, και κάμνε υπομονήν. Ο Θεός δεν άφίνει κανένα, μικρά μου.

Σ' ευχαριστώ μ' ένα γλυκό μου φίλακι, Συμπολίτικε του Δουαή 'Αδρα, δια την όρωϊαν σου φωτογραφίαν. Νά τήσξ, καλό μου κοριτσάκι.

Όσα μαθήματα και έν έγω, μου γράφει ή Ποιμενική Φλογέρα, —θα τα μελετώ ενωρίτερα και τακτικώτερα, ώστε να μου περισσέη καιρός και δια να σου γράρω. Αυτό κάμνον δλω όσοι μ' αγαπούν! 'Αλλα ψευδώνυμα να μου στείλεις, καλό μου Κοροδάδε, δια να εύρω τό ίκανόν νυντικαταστήση τό 'διαδοθέν'. Τὰ δυο είνε ένικά, τό τρίτον τό έχει άλλος φίλος μου. Ο αδελφός σου δύναται να λάβη ψευδώνυμον και να μου γράψη. Ένα κομματάκι ουρανού μου έφάνη ή επι-

στολή σου, Ραχήλ Μαρκάτη, με τό γλυκί της χρώμα τό κικινούν και τους κερηγύρους της απτέρας, τοίς άργυρούς...

Καλά του τα έψαλαν ο αδελφός σου, Μαρσίνη, του συμμαθητού του έλευίνου, ο οποίος έμνον γαλλικά διαβάζει. Και ή ιδέα του να τα πη εις τό σχολείον δια να τον λέγουν α' άλλουν ευχεστατή. Πολύ ευχαριστήθηκα! Έπιβέτω όμως δι άπό τώρα έμπορεί να μου γράψη ο αδελφός σου, άφ' ου είνε δώδεκα έτώυ.

Δίκαιον έχεις, Άγιώ, έπρεπε να καταταχθής εις την μικράν τάξιν, άφ' ου είσαι 11 έτώυ. Τό λάθος δέν είνε δικόν σου, άφ' ου έσημειώσας τήν ηλικίαν σου, Συγχώρησε λοιπόν μιαν παραδρομήν του Άντανία!

Η φίλη μου Έλληνίς Καλλιτέχνις, ή όποία είναι τώρα εις τό Παρίσι και παρευρέθη εις την ύποδοχην του Τσάρου, τι σομίζετε; δι κατώρθωσε να έδη; μόνον τό καπέλον της Τσορλίνας! — Τά δέ παιδάκια εις τό Παρίσι κατενοουσιασμένα με την μικράν κόρην του Τσάρου την όποιαν έζητωκραύγαζον, ώς έβλεπε: «Ζητώ ή μικρά Μεγάλη Δούμισσα Όλιγα!» Πώς σά φαίνεται τό μικρά-Μεγάλη!

Τά χαριτωμένα αυτά μου γράφει ή Νεράιδα του Γιάλοφ (ή όποια δέν θέλει πλέον να την λέγω Έρμίνην) πολύ καλά. Απροχθές ήθα εις τό γραφεϊόν σου με μιαν φίλην μου δι να σου είπω την νέαν διεύθυνσίν μου, επειδή όρω: ήτο πολύς κόσμος εις τό γραφεϊόν σου, άφ' ου είνε πρόσφατος!) έβρεξα να φύγω και άφηκα την φίλην μου μόνην. Άλλά δε' αυτό έπισημήθην όχι όλίγον διότι ένώ κατεβαινα την σκάλαν έγγύσθησα και έπισα. Εύτυχως δέν έπαθα τίποτε ώστε την μεγαλύτεραν έκπληξην, κατά τον Λαλαζούρ Κόραου, έγω την έπρότεινα εις τους γονείς μου, οι όποιοί μ' έπεριμεναν κάτω.

Δεκτόν τό ψευδώνυμον σου, Καρναίος Παρθένος. Τόν αδελφόν σου ώνόμασα Σπίρτο Μοτάχο. Καλά.

Περιφημον τό ξεσπάθαρα της Όριάς Έσπέρτας. Έκατόν, μάλιστα, εκατόν συνδρομητάς έχει σκαπόν να μου κάμη και ήρξαται από τώρα, έγγράψασα μιαν συμμαθητριάν της αός πρόσδρονον τρόπον τινα των άλλων, οι όποιοί θα έγγραψουν κατόπιν. Έγώ και τρίς ευγε, Όριάς Κέρναρα! Οά σου τό είπω όμως δια να μη άπογοητευθής: εκατόν συνδρομητάς δέν είνε εύκολον να κάμη. Άλλ' ήγώ τό ήθον θα σ' εύγνωμονώ διότι μου άρκει ή καλή διάθεσις και θα ήμη πολύ εύτυχός αν την είχαν δική μου οι φίλοι!

Πολύ κολακευτικά διά την Μάρθαν αι εκ του Γραφεϊου μου έντυπισμαί σου, Φίλτε Άπολλων. Και τόσον πολύ, ώστε ροδεται μήτηρ την ειρωνεύσασα. Είνε τόση μετρίσμων ή κατήμνη μου ή Μάρθα! Πώς άνηυχώ διά τον Παχόν Τούτορ! Έγινε καλά;

Ναι πραγματικώς, Μέδουσα, ή Ίριγένεια δέν έχει μεγαλύτεραν αδελφήν δια να την οδηγή και να την συμβουλεύη. Πόσον είσαι εύτυχός ου που έχεις. Η πρότασις σου δεκτή.

Τήν εισοράν σου, Ημέρα της Έλευθερίας, ύπερ των Άπόρων, δύνανται να στείλης εις γραμματόσημα άσφράγιστα εκ των νυν έν χρήσει.

Μάλιστα, Ζιζάνιον, (και όχι Αρχιζιζάνιον) είσαι δεκτόν μετά χαράς. Άφ' ου μάλιστα με βεβαδώνον δι είσαι... πρόνομον ζιζάνιον. Τό ψευδώνυμον έλευθερόν, διότι εκείνος ο όποιος τό είχαν έως τώρα, τό άρτησεν.

Άκταντίας, Δροσερόν Πήλιον (αυτό τό ψευδώνυμον σου έκλέγει) πολύ καθαρός και εύάνγκυμστος ο γραφικός σου χαρακτήρ. Οι γονείς σου ήθελαν να σε πειράσουν βέβαια. Λοιπόν θα μου γράψη τάσρα τακτικά, ή;

Αετέ τών Όρέων, ή άσκη γάτα που είδες εις τό γραφεϊόν μου είνε μιαν φίλη της Πίσσας, που έρχεται συχνά και της κάμνει συντροφιά. Είδες τι υπερίσφραν ή που είνε, διότι έχει τόσον ένδοξον φίλην;

Τι να γίνη, Άδρεϊς Σουλώτα, ύπομονή! Ίσως εύρη άλλους.

Οά τα λάθος δια εις έν δέμα συστημένον, Σακρόν Κζακαπούλου. Οά κρατήσης τό παλαιόν ψευδώνυμον και θα μου γράψη καινί συχή; Μαρουσιώτισσα, ο παντός σου είνε τόσον άρατά γραμματικώς, που σε βεβαίωσ δι τον έπηρα δε' αλήθινόν. Μα τι φυσικός χρωματισμός! — Σού έστειλα τά φυλλάδια.

Άσκησις Πληροφορίας. — Τό Ταπεινόν Ιον με παρακαλεί να είπω εις την Τσοκρίδαυ δι ποτέ του δέν ήκουσε τσοκρινάιν και ειρηνικήν, ήξυσει δε' δι αι τσοκρινάιν και κατά λάθος να τας πλησίον καυείς τον τσοκρουν; αλλά μόνον και μόνον διότι τσοκρουν, δέν πρέπει να στοχάζεται δι είνε άνωτέρα του Ιου! Τό Ια' είνε τά αγαπουν και τά περιποιούνται, ώστε κατά τι είνε καλλιτέρα του και δέν τό καταδέχεται; Τήν παρακαλεί να του γράψη. Η δε Μαρουσιώτισσα μου γράφει: «Άγι να παραπονούνται δι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πόλυ καλλιτέρα θα έκαμαν τά αγόρια να καταγίνονται περισσότερο, δια να φθάσουν τά κορίτσια, τα όποια απέβιχθησαν άνωτέρα των». Αυτό όμως δέν έμποδίζει την Μαρουσιώτισσαν να έχη μιαν προαίτησιν: δι εις την Ι' Κυριακήν, θα βραβευθ ή αγόρι. — Ο Άδρεϊός Σουλώτης ασκάεται τον Φύθον Άπολλωνα και τον Έραστήν της Φύσεως (των όποιων ζητεί την διακονίην) ή Άρρη Βροχήν άνασκαζεται την Ποιμενικήν Φλογέραν και τον Μαθηματικόν, αλλά δέν δύναται να ειπή εις κανένα τόνομα της, διότι δέν θέλει αλλάξη ψευδώνυμον. Τό Δροσερόν Πήλιον ασκάεται τον Άδρεϊον Σουλώτην, τό «Ήσυχον Άεράκι και τον Έραστήν της Φύσεως (του όποιου ζητεί τό όνομα). — Η Χρυσόκωρος Έλαφος πληροσφεί την Πολυέτην Δουλίδα δι όνομάζεται. Π. Α. Β. και δι εις την Τεργέστην άλλοτε έπήγαναν εις τό ίδιον σχολείον. — Η Άνεμώτη έρωτά την Σοριανή Σπίγγα αν ένθυμηται κάτι παιδιά που εκάθητο άπέναντι της, δι την ομίαν Βαρ... άπέναντι του Τηλεγραφίου. — Ο Τικ-Τακ εύχαριστεί διους διος τον συνεχώρησαν και εύχεται ολοφύχως να τους συγχάρη και αυτός μιαν ήμέραν. — Ο Φύθος Άπολλων ασκάεται τον Λέντια της Άρριτικής ή δε Έδουχής Θρητή την Μαργαρίταν (την όποιαν δέν παρετήρησε ποτέ εις τό Ζάπτερον, άλλως θα την έκοπτε να την μυρίση) ο Έκρηθλος Άπολλων τον Φύθον Άπολλωνα, τον Δόν Κιρώτην και τον Παρωμένον Άνεανδόν ή Ελληνικήν Καλλιτέχνιν την Σοριανήν Σπίγγα και τον Πανελλήνιον Δια (εις τον όποιον λέγει, μόνον τά αρχικά της: Ι. Π. Θ.) ή Μυρίσην την Λεσκήν Βιαλέτταν και όνομάζεται «Άννα ή αγαπώσα αυτήνη» ή Άδρα του Φαλήρον την Πότην Βογοπούλου (την όποιαν γνωρίζει καλά,) τον Φύθον Άπολλωνα και την Ελληνικήν Σημαίαν ή Εβασίσθηος Καρδιά την Μαργαρίταν (την όποιαν πληροφορεί δι κατοικεί: όδός Σόλωνος 154 την Χρυσήν Άμμουδιάν (αλλά δέν είνε αυτή που λέγει,) και τον Τικ-Τακ, ο Κινσόν. Χρονοπούλου τον Γεώργιον Ρουσσόν ή Μαρουσιώτισσα την Μαργαρίταν ή Ημέρα της Έλευθερίας τον Τικ-Τακ, την Άδραν του Άρίστας και τον Λέντια της Άρριτικής (του όποιου ζητεί τό όνομα), τό δε Ταπεινόν Ιον άνασκαζεται τον Τεγάτορον Κήπορ.

Από ένα γλυκό φίλτεϊ στέλλει ή Διαπλασις εις τους φίλους της: Έκρηθλος Άπολλωνα (ο όποιος είνε δεκτός εις την μεσαιων τάξιν,) Τικ-Τακ (λυπούμαι που δέν θέλει να δημοσιευθ ή σικων του), Άνεμώτην (τι χαριτωμένη γραμματάκι!) Χρυσόκωρον Έλαφον (έστειλα τά φύλλα) Χρυσήν Βροχήν, Γεώργιον Πολυδάν (τον όποιον παρακαλώ να εκλέξη εν άλλο ψευδώνυμον, δια να μη συμπιπτη με τον φίλον μου Θωμά,) Έρμητιν, Μιχαήλ Κουρούλην (έστειλα τό βιβλίον), Δημ. Ν. Κατρίσκον (τον όποιον δέν λησμονώ), Θαυμαστήν των Ωραίων Τεχνών, Κοραήν κτλ.

Από ένα γλυκό φίλτεϊ στέλλει ή Διαπλασις εις τους φίλους της: Έκρηθλος Άπολλωνα (ο όποιος είνε δεκτός εις την μεσαιων τάξιν,) Τικ-Τακ (λυπούμαι που δέν θέλει να δημοσιευθ ή σικων του), Άνεμώτην (τι χαριτωμένη γραμματάκι!) Χρυσόκωρον Έλαφον (έστειλα τά φύλλα) Χρυσήν Βροχήν, Γεώργιον Πολυδάν (τον όποιον παρακαλώ να εκλέξη εν άλλο ψευδώνυμον, δια να μη συμπιπτη με τον φίλον μου Θωμά,) Έρμητιν, Μιχαήλ Κουρούλην (έστειλα τό βιβλίον), Δημ. Ν. Κατρίσκον (τον όποιον δέν λησμονώ), Θαυμαστήν των Ωραίων Τεχνών, Κοραήν κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Νομβρίου.

347. Αεζιγγραφος.

Μία μολπή της μουσικής, κ' εν μέλος του ανθρωπου

348. Στοχευόγραφος. Είμαι άγριο πουλί. Αν μου κόψης την ουρά, τότε εύκολα πολύ θα μ' εύρης στα έρα. Έστειλη υπ του Γ. Α. Καρουσιάνου

349. Μωσαϊκόν.

350. Ανεγμένα όρηώδες. Τραβί την άντερούλα μου και σκούζει ή Θεωδωρούλα μου

351. Ρόμβος.

Τό πρώτον και τό έσχατον ε τους όρθοκας θα... Τό δευτέρον ετά μόρια κρέμας βάπαντήσης, Οά είνε τό τρίτον μου και πρέπει να την εύρησ. Και τάνθη με τό τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσης.

352. Πυραμίδς.

353-354. Μεταμορφώσεις. 1. Η Έλάτη δια 10 μεταμορφ. να γίνη Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνη Λευκή.

355-356. Μαγικόν γράμμα.

357. Βοηθής. (B-B-Ék). — 357. Όρφάνος. (Ορ-φανός). — 358. Κλέων, λέων. — 359. Η γλώσσα.

ΑΥΣΕΙΣ

356. Βοηθής. (B-B-Ék). — 357. Όρφάνος. (Ορ-φανός). — 358. Κλέων, λέων. — 359. Η γλώσσα.

360. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστών δυο διαδέχοντε γράμματα έκάστη των κάτωθι λέξεων δι άλλων δυο, πάντως των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις: Χάρις, τίτλας, κρέας, λάρος, σιγή, νήσσα.

ΑΥΣΕΙΣ

361. Μεσαιωνική. Τά μεσαιωνικά όρηώδη γράμματα ενός των υιών του Αιγύπτου. 1. Δένδρον καρποφόρον. 2. Κράτος ευρωπαϊκόν. 3. Αρχαία πόλις της Αττικής. 4. Ρήτωρ. 5. Αρχαίος βασιλεύς.